

OBČASNÍK PRÍCHOVICKEHO SKAUTSTVA

PROTLAK

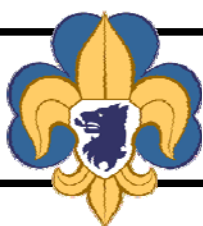

48

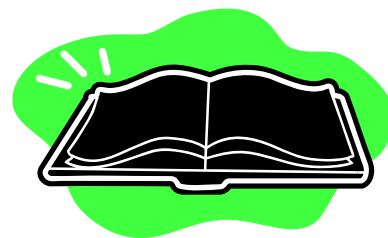
MAŠKARNÍ KARNEVAL , SVAROŽNÁ, DIVADELNÍ TROJKA, ...

XII. ROČNÍK

DUBEN 2008

OBSAH

Jaký byl karneval – Laka	3
Svarožná 2008 – Prach	4
Spaní v klubovně – Panda	7
Den sesterství – Woko	9
Bazén – Indiánka	10
Bruslení a spaní – Wewerka	11
Divadelní trojka – Skřítek	12
Vlčácká výprava – Rajče	14
RR spaní – Čára	15
Rokyta – Haník	16
Pomozte dětem – Kikina	20

Jaký byl karneval?

Samozřejmě pěkný. Pořádáme jej každoročně již několik let, a tak jsme za tu dobu nasbírali spoustu zkušeností. Dá se říct, že přípravy běží „skoro samy“. Stačí zvolit datum. Letos to vyšlo na 2.března. Naše obavy, zda neprijde málo dětí, když začínají jarní prázdniny, se naštěstí nepotvrdily. Pravda, návštěvnost byla o něco menší, ale nakonec bylo plno, a ti co přišli, si to užili. Vyzdobený sál vítal všechny účastníky a

k tanci hrála přeštická country kapela „Sešlost wjekem“. Tanec vystřídaly 4 soutěže – židličková ve dvojicích, tancování s jablkem, pojídání koláčů a probíhání pod lanem. Samozřejmě nechybělo vyhodnocení 10 originálních masek. Odměnou dětem byly cukrovinky.

Odměnou všem pořadatelům byla radost dětí a spokojení rodiče. Myslím, že všichni mohou mít dobrý pocit. Nesmím na závěr také

zapomenout pochválit konferenciéry z řad RaR, kteří se své role zhostili na výbornou.

Laka

SVAROŽNÁ 2008

První víkendová akce v roce 2008 se konala blízko Železné Rudy v bývalém vojenském objektu Svarožná. Dilema zda brát, či nebrat běžky bylo bezpečně rozřešeno týden před odjezdem, neboť na Železnorudsku

ležel sníh, či spíše jeho zbytky v podobě zmrzlých krust v lesích, polích, lukách a cestách (nikoli asfaltových). Tudíž by to vypadalo na velké trápení, než na královskou projížďku, kterou jsme zažili o měsíc později na Rokytě. Ale co! Pěší turistika má bezesporu také své kouzlo. A tak se stalo, že po páté odpolední jsme se sešli ve vlaku (já, Martina, Koza, Rajče, Čára, Čudla, Skřítek, Ježek, Nudle a Ajfel (ten

samý zástupce nebílovskoborkovských skautů, který se s námi účastnil HELPu)). Skoro všichni jsme se vcucli do jednoho kupé ve vlaku do Klatov, kde jsme přesedli do lokálky (tam to bylo s místem podobné...) a vesele pokračovali směr hranice se Spolkovou republikou Německo.

Do Alžbětína jsme dorazili až za tmy a ve vlaku po nás zbyl jen štíplavý odér benzínu (do centrály).

Po příchodu do chaty se opět ukázalo, jak je důležité mít s sebou svého instalatéra. Rajče bezchybně (s mírnou Kozovo korekcí) pustil plyn do topení (když se nám po dlouhé době škrtání v kamnech nepodařilo oheň zapálit), okamžitě (po půlhodině) rozpoznal, že voda netekoucí z kohoutků není zamrzlá, ale pouze zastavená. Načež spunktoval tříčlennou výpravu do sklepení, hledat uzávěr vody. Ježek, známý kladným vztahem k motorům, oživil centrálu, a tak veškerá dostupná energie byla k mání a mohli jsme vesele plánovat sobotní procházku.

V sobotu ráno jsme se teple oblečení shromáždili před chatou a jali se uskutečňovat Rajčeho plán - dojít na Javor přímou cestou necestou podle Kozovo GPSky. Cesta to byla vskutku skvostná a radostná. Sníh tvořící skořepinu na popadaných větvích a stromech se rád a s gustem propadal pod našimi údy a to vám noha zajela mnohdy až po pás do bezedné díry (hlavně nám, co máme těžké kosti). V úvahu jsme nebrali ani varování ČHMÚ (Český hydrometeorologický ústav) před vichřicí, která v tu dobu měla brázdřit spolu s námi šumavské hvozdy (nikomu se nic nestalo, tak není čeho se bát). Někdy kolem oběda jsme z lesa vpadli do silnice linoucí se z Bavorské Rudy na Javor a pokračovali jsme dál jakousi „cestou“ až ke shluku baráků cca 300 m před parkovištěm u Velkého Javoru. Z časových důvodů jsme vzali zavděk alespoň cestou k jednomu z javorských jezer (nevím, které to bylo). U jezera jsme snědli namazané chlebíky a rohlíky, hlavní fotograf Koza se postaral o obrazovou dokumentaci a nabrali jsme zpáteční kurs.

U zmiňovaného „shluku baráků cca 300 m před parkovištěm u Velkého Javoru“ jsme se rozdělili na chytré a chůzimilující. Chytří (já, Koza, Martina, Čudla, Čára, Ajfel) jsme chtěli jít po silnici do Železné Rudy, zatímco chůzimilující (Rajče, Skřítek, Nudle, Aleš) se chtěli vracet stejnou cestou. Nakonec to dopadá tak, že chytří se vezou lyžařským autobusem, který měl u silnice zastávku a zrovna přijížděl a chůzimilující jsou za kopcem, kráčejí k Rudě po svých. V rámci solidárnosti jsme se rozhodli počkat v Okule pod Samotami nad šálkem

čaje a talířem polévky. Ovšem netušili jsme, že chůzimilující budou tak milovat chůzi, že ani v Rudě zastávku neudělají a ač bez klíčů, rozhodnou se pokračovat až na Svarožnou, kam vlezou nikdynezavřeným oknem v kuchyni. Nakonec ale vše dobře dopadlo a se soumrakem se obě skupiny setkali v chatě. Sobotní večer se nesl ve znamení her a nevázaného tlachání a zakončen byl Ježovo hbitým vypnutím centrály, čímž nám nesmírně pomohl, jelikož jsme se nemohli

dohodnout, kdo ji vypne. Nyní už víme, že stačí obtisknout spícímu Ježovi pětikorunu na břicho a on mrštně centrálu vypne (na Rokytě jsme se obávali, aby neběžel až na Čeňkovu pilu vypnout celou elektrárnu...).

V neděli ráno jsme byli nuceni uklidit, sbalit všechno jídlo, abychom se nezapříčinili o přemnožení myšáků na Svarožné. Při tomhle balení se omylem do Ajfelovo batohu přibalila (SAMA!!!) pořádná cihla, takže mají v Nebílovech na čem stavět (zvěsti a proroctví o tom,

že cihla protrhla nafukovací karimatku byly liché, přestože nás Ajfel krmil dobrý měsíc). Inu když si člověk nandává krosnu na záda se slovy: „To je ňáký těžký,“ zatímco okolostojící jen klopí zrak k zemi, je asi lepší si batoh sundat a dvakrát překontrolovat. Příště budou všichni chytřejší!!!

Prach

Spaní v klubovně

V sobotu a v neděli 2.2-3.2 jsme měli spaní v klubovně. Sešli jsme se Zvěd, Jágr, Johny, Tučňák, Karel, Mářa, Vrut a já v 18 hodin v klubovně. Po uklizení našich batohů jsme začali hrát hry. Nejvíce mně zaujala Čudlova strategie (kterou on vymyslel). Hrála se na papírovém plátnu přes celý stůl. Rozdělili jsme se do čtyř skupin (Zvěd s Jágre, Tučňák s Karlem, já s Mářou, Vrut s Johnym) a Čudla nám rozdál kartičky s popisem naší rasy (národa za který budeme hrát). Zvěd a Jágr byli Xindové, Tučňák s Karlem byli Valoni, Johny s Vrutem byli Romulové a Já s Mářou jsme byli Tolánci. Pak už nám Čudla vysvětlil pravidla (jsou hodně těžká, tak je tu nebudu vypisovat) a šlo se hrát. Cílem hry bylo pomocí smluv (s ostatními národy), peněz (těžily se v dolech) a armády porazit ostatní hráče. Hráli jsme asi do deseti hodin a pak jsme se šli připravit na noční hru.

Šli jsme s Čudlou na Ticholovec. Ten potom odešel a my museli čekat. Dorozumívali jsme se s ním pomocí vysílaček (ty přinesl Vrut). Pak jsme šli do třešňovky a tam už nás čekali templáři (Viky, Šat, Čára, a Čudla)- naše celoroční hra je o templářích. Ty, poté co odříkal templářský slib, předali Zvědovi osvědčení (stal se řemeslníkem do té naší hry). Pak jsme odešli kousek dál a Čára nám vysvětlil pravidla noční hry. Měli jsme vzít kámen, který byl kdesi tam, kde jsme před chvílí byli a přinést ho do klubovny. Čudla nás přitom nesměl poznat. Všichni kámen získali a Čudla nikoho neviděl. V klubovně jsme pokračovali v hraní Čudlovo hry. Jediný národ který byl vyhlazen byli Valoni (Karel s Tučňákem). Poté jsme si připravili spaní a pustili film 300-Bitva u Thermopyl. Na ten se koukalo jen pár jedinců (ještě že

nikdo nechrápal moc hlasitě a tak jsme si Zvěd, Johny a já mohli ten film vychutnat). Když film skončil tak jsme šli i my spát.

Ráno jsme se najedli a Čára s Čudlou nám vysvětlili jak zacházet s GPSkama a Viky nám přečetl cosi o geocachingu (na internetu si stáhnete souřadnice toho místa kde je ukryt „poklad“ ty dáte do GPSky a pak ho dete najít). Měli jsme jít po šipce, která nám ukazovala na náš cíl tam měl být skryt ten „poklad“. Rozdělili jsme se na dvě skupiny-já, Johny, Karel, Tučňák a Zvěd, Jágr, Mářa, Vrut. S námi byl Čudla a s nima byl Čára. Šat a Viky odvezli každou skupinu na jinou stranu (nás k Netunicím) a vyrazili jsme po šipce. Nám se zdálo, že ukazuje divně, a proto jsme šli

5 m od cesty. Poté jsme špatně vybrali cestu po poli a tak jsme už skoro prolézali takovým nekonečným křovím nebýt nějakého chalupáře, který nám ukázal cestu ven z toho křoví a řekl jak se dostat zpět na cestu. A tak jsme vyšli kousek nad Kucínama a pochopili jsme, že „poklad“ je na Vícově. Došli jsme tam a začali hledat po chvíli přišla i druhá

skupina a tak jsme hledali společně. Našli jsme to asi až po 45 minutách v zídce. Přečetli jsme si vzkaz a uložili jsme to zas tam, kde jsme to našli. S pocitem hledačů pokladů jsme se vrátili zpět do klubovny. Tam jsme vzali věci a hurá domů!!

Panda

Den sesterství

22.únor je den, který snad každá pořádná světluška, skautka nebo rangers zná. Den, kdy se všechny členky našeho střediska sejdou v klubovně, aby oslavily narození zakladatele skautingu Roberta Baden Powela a jeho ženy Olave. A ani letos se nás nesešlo málo. Protože jsme se Sovou měly menší zpožděníčko, tak jsme bohužel prošvihly zahajovací nástup. Nemusely jsme se ani zouvat,

protože nám bylo oznámeno že část dnešního Dne Sesterství strávíme pod širým nebem. Vydaly jsme se hromadně až na Hanku a Maggi směrem ke Svaté Anně. Zatímco se ostatní kochaly výhledem z tak známého příchovického místa, tak já, Sova a Nudle jsme schovaly dopis, který měly za úkol světlušky a skautky hledat. Netrvalo dlouho a dopis aktivní světlušky našly. V něm bylo vysvětleno, co nás čeká hned po přečtení. Každá jsme dostala lísteček a na ten jsme napsaly naše přání pro svět, ať bylo jakékoliv. Když jsme každá na zádech té druhé doškrabaly to naše tajné přáníčko, lístečky byly vhozeny do sklenice a ta pečlivě zapečetěna v igelitových taškách. Už chybělo jen sklenici zakopat na to nejmíň nejnápadnější místo. Asi teď všechny zajímá, kde teď sklenice odpočívá, ale to ví jen zúčastněné osoby. A jak řekla Borůvka: „Promiňte, ale mojí maminu nebude zajímat nějaká sklenice.“☺ Tak ani vy se nedozvíte, kde přesně leží. A jednou za několik let sklenici vykopeme a společně si naše přání přečteme. Cestou zpět měly skautky a světlušky za úkol hledat skryté flašky s nápisy vlastností (pracovitost, mír, láska...). V každé originálně schované flašce byla určitá tekutina, ze které jsme později umíchaly v klubovně koktejl společně s nepojmenovanou flaškou, u které jsme si samy, po dlouhé debatě, vybraly vlastnost. Do koktejlu se přidalo ovoce a mohly jsme se všechny najednou pustit brčkama do pití. Yeti (již maminka) a Drobek (budoucí maminka) nám přinesly na zub nějaký buchtičky (mňam). ☺ Pak nám Haník přečetl krásný příběh. Řekla bych, že se všem líbil, soudě podle jejich výrazů. No a dál se na zem položil papír s velkým nakresleným trojlístkem, každá z přítomných si vzala hořící svíčku a položila jí na libovolné místo obrázku. Semkly jsme se v jeden kruh a zapěly jsme Valčík na rozloučenou (teda aspoň myslím, že to byl on ☺). No a šlo se domů.

Woko

Bazén

V sobotu 21. 1. 2008 se na nádraží sešlo celkem 5 skautek+Norek, Woko a Sova. Měly jsme namířeno do plzeňského bazénu a poté do

našeho kámoše McDonalda. Tak tedy, koupily jsme si zpáteční jízdenku na hl. nádraží do Plzně a už jsme seděly ve vlaku. V Plzni jsme si koupily lístky na tramvaj a tou jsme dojely před bazén, kde jsme měly naplánované 3 hodinové cachtání, ale jelikož jsme mohly mít jen 2 hodinové nebo 1,5 hodinové, rozhodly jsme se pro 2 hodiny. V šatnách jsme potkaly Yetti, která už měla plavání za sebou a vykročily jsme směr sprchy. Naši první návštěvou jsme obdařily vířivky a pak tobogán. No nebudu vám tady psát kde všude jsme byly a shrnu to všechno do několika slov-byly jsme všude kromě dětských bazének. Po řádném usušení jsme se nejprve tramvají a pak busem zadarmo vydaly do velkého Tesca, kde jsme se usadily přímo před McDonaldem. Každá jsme si koupila alespoň 2 nebo 3 věci a na autobus zpět do města jsme se sotva valily. To bysme ovšem nebyly my, aby nám neujel autobus. Musely jsme jet jinou trasou a pak dlouhou cestu jít pěšky. Po radostném shledání s nádražím jsme nasedly na vlak a s plnými náručemi zbylého jídla jsme seděly jako pecky až do Přeštic.

Indiánka

Bruslení a spaní

V sobotu 15.3.2008 v 9 hodin jsme se sešly na přeštickém nádraží. Bohužel bez Wokounka, Tygra a Rainbow. Nebyly bychom to my, aby se náš start neobešel bez sebemenšího problému – Tříška zapoměla povinné rukavice, bez kterých by ji nepustili na led. Za 15 minut nám měl jet vlak, ale Špunt s Třískou přesto běžely k někomu známému domů rukavice si půjčit. Mezitím jsme šly koupit lístky. Holky přišly na vteřinu přesně, akorát přijížděl vlak. Vystoupila z něj Woko, ale s námi jet stejně nemohla. Cestou do Plzně jsme já, Špunt a Indián přemýšlely o tom, kde by bylo nejlepší vykolejit... ☺

Když jsme v Plzni vystoupily z vlaku, dokráčely jsme si koupit lístky a hurá na led.... Polovina z nás ale seděla hodně často v šatně a protestovala jít bruslit, když tam jezdí ten blázen - hoch, který to nevydržel a musel se předvádět. Po bruslení jsme si zašly do

Mc'Donalds na oběd. Víckrát už si tam toho tolik vážně kupovat nebudu!!! Špunt s Třískou se mezitím už zase stačily pohádat-samozřejmě ze srandy, ale od pravé hádky se to v ničem skoro nelišilo. Šly jsme pomalu na vlak a hurá domů.

Večer v 19:00 jsme se sešly u klubovny už i s Tygrem a Rainbow. Nejdříve jsme zdobily vajíčka (většina z nás voskem). Sandra přišla o něco dýl, protože hrála zápas... I s ní jsme si tedy zahrály Hutututu. Při této hře se dostavilo i pár drobných zranění. ☺ Není divu, hrály jsme jí naplno asi 2 hodiny. Úplně vyčerpané jsme si zalehly do spacáků a dívaly se na 2 filmy. Norek se u toho prvního decentně bála a rozlila Sově mléko s lupínky. Když první skončil, spravily jsme si náladu Gymplem. Pár nás u něj už usnulo....

Ráno jsme vstávaly asi v 9 hodin, nasnídaly jsme se, uklidily a šly domů.

Wewerka

Divadelní trojka 2008 z pohledu 3 hlav

Přibližně od začátku února jste si mohli všimnout růžových plakátů v klubovně, zvoucích všechny vlčata, světlušky, jejich rodiče a kamarády na Divadelní trojku. Trojky se uskutečňují každým rokem, buď zaměřené na zpěv nebo na divadlo, jako letos.

23.2. se ke klubovně blížilo několik obrovských krabic. Ne, že by krabice chodily (i když to tak vypadalo), to si skupinka světlušek stěhovala do klubovny kulisy – sporák, stůl a pokladnu. Jistě, že nepřišla jenom jedna skupinka, bylo jich tam víc – asi 5 + několik rodičů, 1 babička, 1 batole a jeden malej Jarda od Žabky. Za chvíli už před nedočkávané a nervózní soutěžící předstoupil princ Rajče (pro pochopení: ne princ – Rajče, ale princ Rajče), aby uvítal všechny zúčastněné. Nezůstal tam dlouho sám, protože přemluvil draka vyhozeného ze světa pohádek za to, že neuměl ukrást princeznu. Společně představili porotu, kam usedli: Petra – host z řad neskautů, ale divadelníků, Tygr, Rainbow a Čára. Pak už nebyl důvod, proč nezačít. Scénka střídala scénku a musím říct, že se dračí hlavy nestačili divit

hned při první z nich, kde jsme se v sotva 10 sekundovém výstupu dozvěděli, že králík zaspal pod kombajnem a proto má uříznuté uši. Taky jsme viděli Pata a Patašona, Pata a Mata, zkoumající svoje dvojníky, scénku o zelenině a i když měl drak tři hlavy, nemůžu si

vzpomenout, jak se jmenovala poslední scénka. Než se porota poradila, nás celkem pobavilo promítání minulé divadelní trojky.

K hodnocení poroty přibylo ještě několik bodů od tajného porotce a výsledek?

1. místo: Pavouček, Jehlička, Beruška
2. místo: Kostík, Perníček, Miki
3. místo: Fousek, Sušenka

Divadelní trojka dopadla dobře, světlušky předvedly svůj divadelní talent (i když myslím, že letos malinko zamrznul), vítězové dostali něco na zub, všichni diplom a drak se vrátil zpátky do pohádky.

váš drak - Skřítek

Vlčácká výprava přes Hloupensko 24.2.

Jednoho nedělního slunečného rána 24. února, vyrazila smečka vlků v počtu devíti kousků na pořádnou výpravu do Hloupensko. Sešli jsme se v 8:30 na vlakovém nádraží v Přešticích, zakoupili lístky a vláčkem motoráčkem jsme se přemístili do Borov, kde musel vlak stát asi tak o pět minut víc než obvykle, dokud vlčata nevysedla. Dále už

pokračujeme pěšo přes Borovy, při Úhlavě do Nezdic. Cestou jsme si ještě zahráli dvě hry, udělali společné foto u jezu před Nezdicemi. Na cestu nám nádherně svítí sluníčko, jdeme přes Nezdice a stoupáme pomalu k Hloupensku. Na kraji lesa dáváme přestávku a hrajeme hru. Pokračujeme po lesní asfaltce až k hájovně, kde si ukazujeme jak pracovat s mapou a buzolou. Začínáme dostávat hlad a tak přidáváme na rychlosti, protože náš oběd na ohni je plánovaný až na hloupenských skalách, při cestě si zpíváme a hrajeme na schovku. Čas se pomalu nachýlil ke konci naší výpravy, která by měla skončit ve 12 hodin. Sice ještě obědváme na Hloupensku, ale to se nedá nic dělat. Jelikož jsme drobet podcenili čas trvání naší výpravy, telefonuju Kozovi, aby zašel

ke klubovně a oznámil všem maminkám a tatínkům, co tam čekají na své ratolesti, že se zdržíme a dorazíme tak ve dvě hodiny. Po vynikajícím obědě ještě děláme vrcholové foto a pokračujeme směr Černá Skála, jdeme kolem vojenských bungrů. Na skále dáváme přestávku, uděláme si menší prohlídku a po rozbořených hradbách klesáme až do Radkovic. Čtrnáctá hodina se neodkladně blíží, takže přidáváme do kroku, cestou necestou při potoku až do Příchovic ke klubovně. Výprava se nám moc povedla, vlčata se pěkně prošli, já s Hábou taky. Doufám, že si budeme moci na příští výpravu objednat zase takový parádní počasí.

Rajče

RR spaní v klubovně

V naší útulné klubovničce se na tuto akci sešlo poměrně hodně lidí, ale bohužel jak již tomu bývá u našich roverských přespaní zvykem, se některé osazenstvo po skončení večerního programu vypravila do svých domovů. Možná pohodlnost, možná chybí spacáky☺.

Co se programu týče, celá schůzka se nesla v duchu organizace a diskuze. Jako první se probírala účast našeho roverstva na blížícím se květinovém dni a pak nadešla nutno říci velice zajímavá diskuze o těchto veřejných sbírkách obecně. A to především ve vztahu k našemu středisku. Diskutovalo se především o počtu sbírek, které by naše středisko mělo pořádat a sešlo se zde několik, často protichůdných názorů. Taktéž jsme samozřejmě pochválili členy našeho střediska, kteří se na těchto projektech podílí (Kiki). A na závěr diskuze se začal probírat a promýšlet jeden z projektů, který by chtěli naši roveři zorganizovat. Taková menší mega akce☺. Jako vždy se ale nic kloudného nevymyslelo, takže byl stanoven užší výkonný výbor, který se touto problematikou v budoucnu bude zabývat.

Toto byl tedy konec oficiální části schůzky. Někteří členové nás opustili a následoval volnější program na odreagování před spaním. Já a Haník jsme se odebrali do vedlejší místnosti doladit některé drobnosti

na nadcházející maškarní bál a ostatní si pustili nějaký film na DVD. Poté, co jsme s Haníkem skončili, jsem se šel podívat, co promítají za film a poněvadž jsem nechytil začátek jsem se s Alešem opět vypravil do vedlejší místnosti provozovat naše oblíbené „opičárny“. Tuto aktivitu vynalezl právě Aleš a pojmenovala ji Maggi na jednom z památných pobytů na Rokytě, ale to sem nepatří. Chvilku jsme hráli jakýsi fotbálek, ale nakonec jsme celou vedlejší místnost přestavěli v pingpongové hřiště. Pozdě k večeru se k nám připojili ještě další a před spaním jsme si ještě zahráli oblíbené Palermo.

Druhý den ráno jsme pak vzorově uklidili klubovnu a vydali se do Kulturního domu připravit sál na odpolední dětský maškarní bál....

Čára

ROKYTA 15. – 17. 2. 08

Sraz: v 17:00 u hřbitova v Přešticích, odjezd (auty) v 17: 10, příjezd na Rokytu asi o hodinu a půl později. Účast: roveři a rangers 11 kusů +2 hosté z velkoměsta; oldskauti 5,5 kusu.

Ve chvíli, kdy jsme se ocitli ve všem oblíbené největší místnosti, začali jsme dumat, kdože by tuto útulnou a většinou dobře vyhřátou dvoumístnost měl tento víkend obývat....Je pochopitelné, že se nikdo nechtěl vzdát, ale oldskauti džentlmentsky (i když někteří se skřípajícími zuby) povolili a přesunuli se do protějšího pokoje. Zřejmě je zlomil argument, že mládež je přece jenom v přesile a díky propojeným místnostem si tak budou nablízku. Ještě jednou vám, oldskauti, děkujeme. Užili jsme si to! Hezký světlý pokoj, pěkně vyhřátý, žádný valící se dým z kamen, prostě paráda!

Poté logicky následovalo zabydlení a první testnutí vyhlášené kadibudky – ano, aroma se vás pak drží ještě deset minut po příchodu do místnosti mezi ostatní osazenstvo. Nejvíc se to drží ve vlasech. Mám to vyzkoušené – je to síla a nedá se s tím bojovat jinak, než místo toho vyběhnout na mráz a konat tam.

Dostalo se k nám, že naši dva roveři, kteří měli přijet o něco déle, se zdrželi v občerstvovně, a tak jsme začali naprosto spontánně

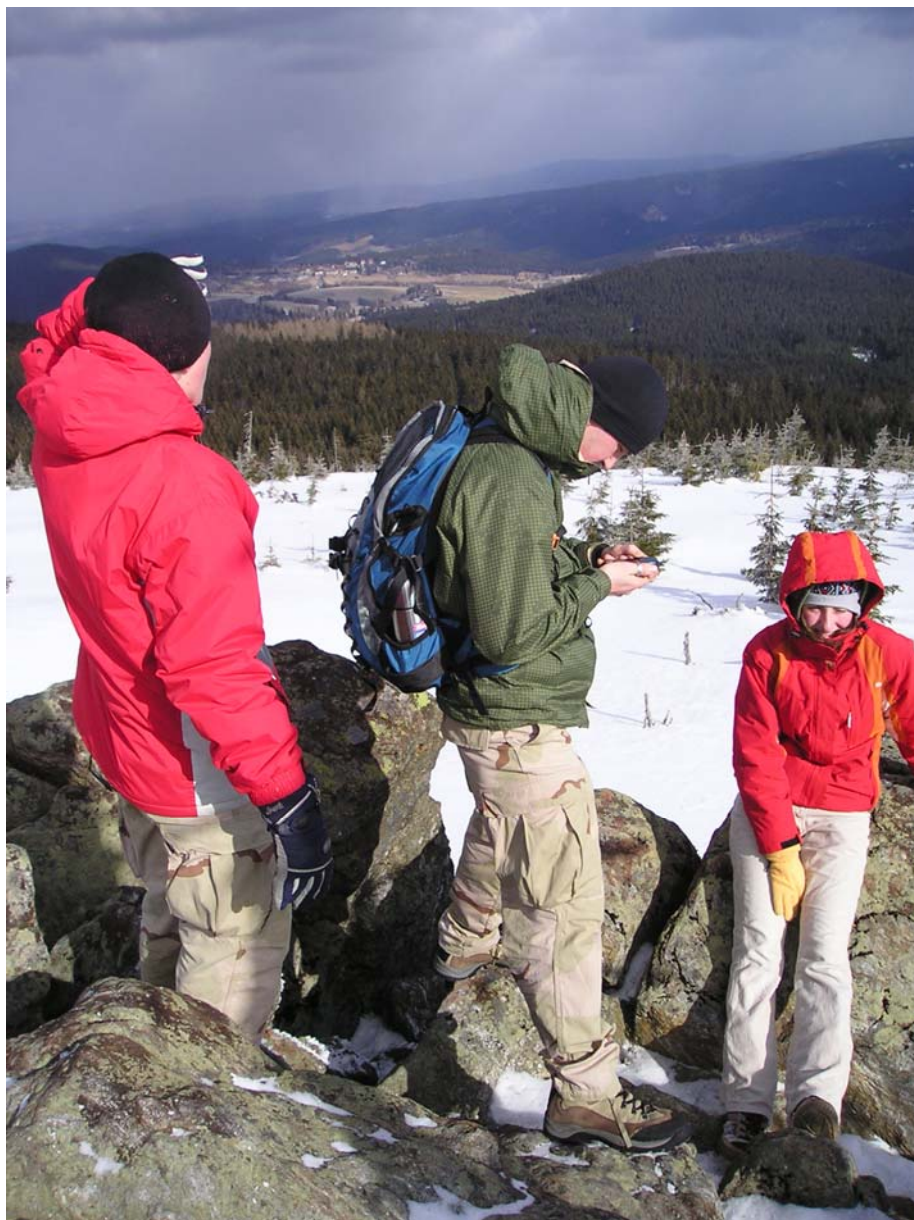
hlasovat o jejich dalším osudu. Nebylo to ale jen tak nějaké jednoduché a primitivní hlasování. Bylo to hlasování plné vobstrukcí (obstrukce) a hlasování o hlasování o hlasování. Inspirovali jsme se totiž naší politickou (komiálně tragickou) scénou, konkrétně volbou prezidenta republiky. Bylo to tůůůze zábavné, ale nutno podotknout, že žít bychom se tím nechtěli...i když například Čárovi role předsedy sněmovny prostě sedla!

Později večer pro nás předseda Čára nachystal noční hru, kdy jsme foukali, zapalovali, běhali, blafovali, padali, koulovali a podráželi si nohy – ne obrazně, ale skutečně. Byla to prima hra, přestože Nudle asi pěkně poděkovala bratru Kozovi za dělovou ránu do obličeje, která asi ještě dlouho pálila a byla bolestivá. Nudle se ale rychle oklepala a Kozovi nic nevyčítala. Je to statečná žena!Aleš pořád: „Dáme buldoky, dáme buldoky...“ Tak jsme dali hru Na buldoka, ale toho už se raději všichni neúčastnili. Za to Aleš má při myšlence na takové hry oči podlité krví.

Jasnou a mrazivou noc jsme zakončili jak jinak než kulturně – zpěvem (nebo spíš poslechem) při kytarě. Šla jsem spát mezi prvními, a tak nevím, jak moc se zábava rozjela nebo nerozjela. Každopádně ráno jsme vstávali všichni – i obyvatelé ne tak vlídného pokoje nastejno.

Vyrazili jsme na běžky a pěšky. Zde líčení pěškového výletu: Ve složení neohrožený Aleš, Nudle, já – Haník, přeštická Martina, plzeňská Martina, Maggi a Sport'ák jsme si to namířili na Oblík přes Tříjezerní slat', kde se oddělily Maggi s přeštickou Martinou. Vracely se odsud zpět do chaty. Pokračovali jsme dál. Pod Oblíkem jsme udělali fotku a měli jsme dál šlapati neznačenou cestou podle GPS navigačního systému. Byla to cesta necesta, která nás oproti značené trase měla dovést k vrcholku za kratší dobu a za pozvolnějšího stoupání. Co vám budu povídat...Po dobré čtvrthodince cesty hlubokým sněhem jsme zjistili, že stojíme na té značené cestě ☺. Šli jsme totiž dosud obloučkem stále tak nějak při ní. To ale vůbec neva, alespoň jsme zjistili, že GPS funguje a identifikovali jsme stopy rysa! Jak jsme se přibližovali k našemu cíli, pěkně přituhovalo. Tipuju, že oproti Rokytě tu byl rozdíl tak deseti stupňů. Kromě toho, že foukal silný vítr, byly tu taky haldy sněhu, skvělá viditelnost a s tím i parádní pohled na krajinu

kolem dokola a hluboko do údolí. Bez pohybu,

ošlehání mrazivým větrem jsme nevydrželi na místě moc dlouho, proto jsme se zapsali do návštěvní knihy, vyblejskli jsme se, povzbudili čokoládou a uneseni tou krásnou chvílí, kdy jsme stáli tam nahoře a dívali se do krajiny, jsme se začali vracet zpět. Šli jsme po značené cestě! Od slatě, kde jsme se na chvíli zastavili, abychom se zahřáli trochou vánočního čaje, jsem začala podezřele rychle promrzat...a po

návratu do chaty mi trvalo možná tři hodinky, než jsem se dostala „do normálu“. Postupně se začali sjíždět (rozuměj: přijíždět) běžkaři – a to v různých časových intervalech a většinou po dvojicích.

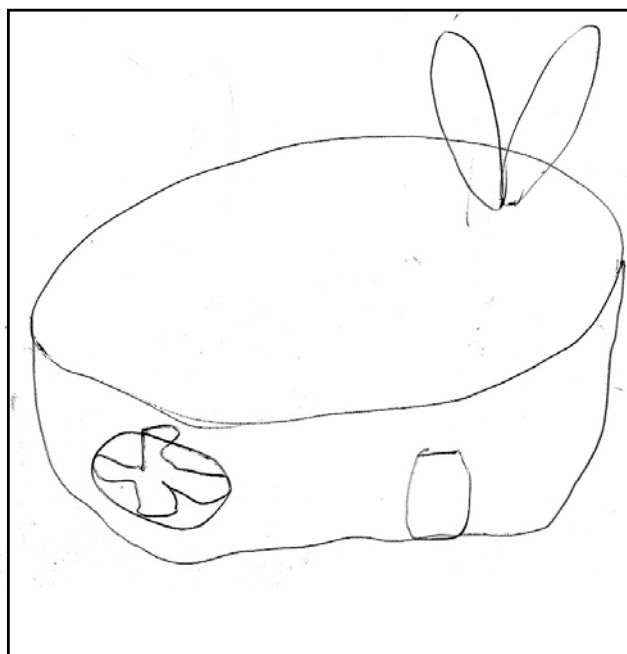
Roveři se po krátkém odpočinku domluvili, že povečeří v Antýglu. A tak se šlo. Samozřejmě nechybělo pár kaskadérů – mířících si to zkratkou, kterou neumím dost dobře popsat, ale koukat na to, je děsná sranda. Prostě: tma, šupec dolů, zmrzlý sníh, pár smrčků, dostatečná rychlost a způsob přesunu všemožný, jen ne po svých dvou nohách.

Tradičně nás uvnitř restaurace „vítá“ nevrlý opovržlivý znuděný pohled staršího číšníka. Tentokrát jsme ale byli překvapeni hezkým mladým profesionálním číšníkem – prý bývalým skautem. Samotná restaurace prodělala obnovu interiéru a i to se nám zamlouvalo. Po dobrém jídle, dobrém pití a nezbytném zakoupení několika pohlednic jsme se posilněni vraceli při měsíčku zpět do chaty.

Zde jsme pod vedením Kikiny hráli psychohru. Řešili jsme, co očekávají muži od žen a naopak. Ne že bych chtěla dělat nějaké závěry, ale chlapi jsou prostě mimo. (Anebo se dost nesnažili, ale to nás v podstatě nepřekvapuje). Protože se oldi (oldskauti) nemohli dočkat naší společnosti (velkého teplého pokoje), poseděli jsme zbytek večera a někteří i hluboké noci v doprovodu dvou kytar a za stálého občerstvování ve formě obložených talířů, nakládaných hermelínů a zázvorového čaje. Dočkali jsme se i večerníčku.

Ráno proběhl nezvykle rychlý úklid, oškrábání aut – tedy namrzlých skel (bylo totiž minus osmnáct), bitka se Chcípem, společná fotka a poslední vykonání Potřeby v přírodě... Mohli jsme vyrazit. Cestou se někteří neubránili pokušení trochu si zasoutěžit v předjíždění a ukázat, jak to lze mistrně zvládnout i přes plnou čáru. Nám, co jsme jeli s Kozou, k tomu naplno hráli pohodoví Beatles, takže se to dalo přežít bez větších nervů...

Haník.

Co je na obrázku?

Tohle vznikne, pokud dva lidé dostanou za úkol nakreslit něco na jeden papír a po každém tahu se mají střídat. Jenže jeden má kreslit kočku, druhý dům a nesmí u toho mluvit 😊. Ano takto vypadá kočkodům v podání jedné nejmenované dvojice RR.

Pomozte dětem

Tento rok proběhl již 8. ročník Skautského kuřátka pro sbírku Pomozte dětem. Naše středisko se k ní letos poprvé přidalo a uspořádalo sbírku v Přešticích na náměstí. Sběrka se konala na (velikonoční) zelený čtvrtek 20. března 2008

od 8:00 do 17:00. Rozhodly jsme, že připravíme pro ty, co přispějí perníčky (jak jinak) v symbolech Velikonoc. Ten, kdo přispěl částkou minimálně 50 Kč, si mohl odnést „Kuře v kruhu“ (oficiální symbol sbírky) v podobě kypřítka. Bylo tedy co vyrábět, péct a zdobit. Přípravy odstartovaly již v únoru a byly především v rukou světlušek. Ruku k dílu ovšem přidali také roveři, rangers a skautky, kterým moc děkujeme. Největší zásluha z vybrané částky 14.678 Kč patří právě světluškám, které aktivně oslovovaly kolemjdoucí i za nepřejícího (studeného a mokrého) počasí. Navíc si odnesly spoustu zážitků a zkušeností. Na závěr chci jen ještě jednou vyslovit díky všem, kdo podpořil realizaci nápadu, kde „děti pomáhají dětem“. ☺

Kikina

Protlak – časopis roverů a rangers střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Rajče(vlčata), Haník(RR), Kiki(světlušky), Sova(skautky), Šat(skauti), Laka(oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Příchovice 237, Přeštice 33401, goat22@seznam.cz

uzávěrka: 1.4.2008 **vyšlo:** 9.4.2008 **neprodejné**